

CUIBURI CU SOARE

Ediție realizată de
Cornelia Lucia FRIȘAN

Editura LIMES
Cluj-Napoca, 2007

Prefață: Ion Agârbiceanu	5
Agârbiceanu 125	11
CEASURI DE SEARĂ	13
Taină	15
Adierile serii	18
Lacrimile	21
Împărăția tăcerii	25
Împărăția durerii	28
Cântecile	31
Furtunile	38
Pace	42
AMINTIRILE	47
În drum spre casă	49
Bunicul	57
Bunica	64
Am ajuns pe înserate	70
Zăpada	77
Depărtările	86
Coliba	92
Gerul	98
Ploaia	107
Codobatura	112
Dănuț	118
Lăsat de sec	127
Iunie	135
Veverița	141
Se topește zăpada	148
La marginea pădurii	154
Mieii	161
Cântece	167
La îmblătit	177
Per amica silentia lunae	184
Parastas	195
Înserare	201
Cuibul cu soare	208
Cuiburi cu soare	222

Taină

Umbrele serii începură să crească. Otava proaspătă din luncă se întuneca tot mai tare, plecându-se ușor sub vălul de umbră care curgea pe nesimțite către poalele pădurii. Soarele scăpătase, jucându-și undele argintii. După deal, cerul înalt se umplu de o lumină dulce. În răcoarea aerului se scaldau roiuri de musculițe. Pe sus treceau paseri, fâlfâind domol, spre pădure. Umbra cuprinsese stejărișul până la piept, într-o linie. Sus, creștetul pădurii strălucea încă metalic, în razele auri ale soarelui.

În urmă, ca o mângâiere, umbra îmbracă întregul codru. Și deodată, sub taina înserării, tăcură, pe o clipă, toate cântărețele pădurii, încremeniră frunzele ca tăiate în bronz. Parcă voiau să priceapă taina ce coborâse pe pământ. Dar în clipa următoare, privighetoarea începu să-și cerce glasul. Și, după câteva întorsături, cântecul ei începu să se reverse dulce, pățimaș, înfiorând liniștea ce coborâse din cer.

– Stai ca petrecut, nepoate, zise moș Ioniță apropiindu-se. E frumos pe la noi, hai? și se așeză și el pe iarba grasă, lângă mine, fumându-și luleaua. Acum, mă gândesc eu, de multe ori, că toată viața noastră și a păsărilor și a lemnelor e o taină. Iată, când vine înserarea aici, la pădure, când se pune liniștea asta mare, de parcă nimic nu se mai clintește în cer și pe pământ, totdeauna îmi vine în minte gândul acesta. Ziua umbli după trebi, ziua te zolești², ziua te bucuri și te mânii, ziua n-ai vreme să te gândești. Ci, seara, după ce ai isprăvit de mulș vacile, îți uiți parcă de toate necazurile, te simți ușor și bun. Seara ți se trezesc întrebările. Și nu știi să răspunzi, și te copleșește parcă așa o tristeță, dar fără durere. Tu ce zici?

Ochii moșului erau plini de bunătațe. Mă priveau senini, albaștri, de sub sprâncenele stufoase, albe ca argintul. Obrajii lui erau încă tineri, ținuți veșnic rumeni de lumina soarelui, de răsufletul luncilor și al pădurilor.

² A se grăbi, a se strădui.

– Eu ce să zic, moș Ioniță? Mie-mi place. Eu n-am mai fost pe aici de multă vreme. Și îmi pare bine că nu s-a tăiat nimic din pădurea asta, că e tot așa cum o știu, doar mai puternică. Serile aici mi-au plăcut totdeauna.

– Și nu simți, totuși, așa o tristetă în suflet? Ca și când ar fi să răspunzi la o întrebare grea, pe care n-o poți pricepe? Simțești! Ți-o citesc eu din ochi, de pe față. Și paserile simțesc povara asta, seara. Când, mai întâi, se umple pădurea de umbră, n-ai băgat de seamă cum tac deodată toate, parcă li-i frică? Și așa e în toată seara. Cântă ele paserile iar, după ce s-au dedat cu vâlul de umbră, și eu, de la o vreme, mă gândesc la ziua de mâne. Dar ceva rămâne adevărat: când se înserează, aici, la pădure, stă toată lumea pe gânduri.

– Așa e, moș Ioniță, aici e liniște. Pe la noi, prin orașe însă, numai seara încep să trăiască oamenii, mai ales vara. Seara, la oraș nu afli liniște.

– Și nici acasă, în sat, nu e. Știu eu, cunosc, zise moș Ioniță, făcând un semn larg cu mâna. Și nici că se poate, adause, sugând din țeve. Eu, acum, trăiesc de ani îndelungați aici, la pădure. Și mi-am făcut o credință. Aici, în pădure, în pustietatea câmpului, s-adună seara toate duhurile răătăitoare prin lume. Vin să doarmă aici, neturburate de nimeni, să se hodinească. Și, cum cad în ascunzișurile pădurii deodată cu umbrele înserării, umplu de înfiorare și pădurea și paserile și pe omul ce-i în apropiere. Aduc cu ele ceva din ființa lor de pe alte târâmurii. Sunt însă tot duhuri bune, duhuri obosite, cari sufăr pentru necazurile oamenilor. Vin să se odihnească. Și când adorm ele, și când încep să suspine în vis și paserile și arborii, se ridică încet, din ascunzișul cel mai dosit al pădurii, o vedenie albă, cu chip de muiere supărată, cu aripi lungi, ușoare. Trece încet, cu ochii închiși și adormită, ca și când ar duce-o pe sus o apă nevăzută. Rar, fâlfâie din aripă. Ci, din zborul ei, se desprinde ceva răcoros ce-ți pătrunde în suflet, dacă te află treaz. Ea zboară mai departe, singură stăpânitoare în văzduh. E taina vieții.

– Taina vieții?

– Da, taina vieții, care ne face gânditori în fiecare seară, aici, la pădure. Altfel, cum se face de, seara, îmi vin mie gânduri așa de ciudate? Mă gândesc, de pildă, la un fir de iarbă. Cum răsare, cum

crește, cum sughe hrana verde din pământ? Ziua, calc peste zeci de mii de fire verzi și nu mă gândesc la ele. Cine îmi aduce gândurile astea ciudate în cap? Taina vieții, nepoate, care, seara, se ridică din ascunzișul ei, rățăcește prin lume, împărțind, din fâlfăitul aripilor sale, puteri nouă viețuitoarelor și punându-ne întrebări cărora nu le putem răspunde. Acum, se întâmplă de, în sat, e zarvă: răcnesc oameni la vite, latră câinii, plâng tânguitor copiii flămânzi. Și, în urmă, zdrobiți de muncă, adoarme deodată, repede, toată lumea. Taina vieții zboară și pe deasupra lor, repede, dar ei n-o simțesc. Poate un bătrân, ce nu poate să adoarmă, poate cutare fată, ce așteaptă până târziu la portiță, să simțească zborul ei ușor. Dar aici, la pădure, oricine ar sta seara, trebuie să o simțească.

Moș Ioniță rămase un timp pe gânduri. Luna se zărea printre crengile stejarilor din creștetul pădurii, îmbrăcându-i într-o lumină de argint.

– La ce te gândești? mă întrebă deodată moșul.

– Nu mă gândesc. Îmi place aici, la poalele pădurii și mă mir de câte îmi spui. Știu că viața e o taină, dar n-am auzit până acum să fie taina vieții o ființă aieva.

– Și este, băiete, asta s-o știi de la mine. Tu, ce știi? Purtat prin școli, tu de mult te-ai înstreinat de credințele noastre. Vouă vă pare că tot ce-i tipărit în carte e sfânt. N-avem și noi dreptul să credem în ceea ce citim în lumea ce ne înconjură? Dar taina vieții este. Eu am văzut-o o dată. E mult de atunci. Chiar îmi murise nevasta...

A venit, a treia zi, popa și a îngropat-o aci, sub ulm. Tu știi unde e mormântul. Tu n-ai apucat s-o cunoști, dar eu am trăit cu ea o viață aici, la pădure. Și am trăit bine laolaltă.

Seara, după înmormântare, am ieșit să dorm afară, în iarbă. În casă era pustiu și rece și sufletu-mi era greu. Greu ca de plumb, și-n cap mi-era un gol, și limba îmi era legată. Ne-am avut bine laolaltă... Și, iată, stam eu așa cu ochii la stele și nu vedeam nimic, nu auzeam nimic. Îmi părea că-i la sfârșitul lumii. Deodată, dinspre pădure, văd venind pe sus, plutind pe aripile lungi, o vedenie, un chip de muiere, palidă, cu ochii închiși. În urma ei, îmi părea că se trezesc pădurile și firele de iarbă. Și, când a trecut pe deasupra mea, am simțit o răcoare în suflet. M-am cutremura, mi-am zis mai întâi: unde sunt? Unde-i

IBDIS | We know books

Marina? Și mi-am răspuns îndată: Marina-i în pământ și eu lângă colibă. Și, după trei zile, am început, mai întâi să am gânduri, să simt că trăiesc. Și am înțeles în seara aceea, îndată ce a trecut pe deasupra mea vedenia, că nu mai are înțeles să stau împietrit, că voi împietri odată și eu, ca și Marina. Dar, până atunci, trebuie să trăiesc. Și, de atunci, n-am mai văzut-o, ci puterea ei o simt în fiecare seară. Și, din zi în zi, am priceput mai mult și mă tem tot mai puțin de moarte.

Moș Ioniță își stinse luleaua și se lăsă într-un cot. Luna lumina acum întreaga pădure. Și îmi părea că nu mai e nimic real: nici pădure, nici cer, nici livadă, nici moș Ioniță. Îmi părea un vis și visul însuși, o taină.

Adierile serii

Ziua întreagă rătăcisem sub bolta pădurii, plină de umbră și răcoare, pe căi, pe cărări cunoscute, prin poienile cu iarbă de mătase. Erau aceleași cărări, aceiași arbori, aceleași frunze ca și înainte cu atâția ani ! Numai râpile se măriseră, păraiele se făcuseră mai adânci, pe alocuri, tufișul se îndesase și, pe unele răzoare, se iviseră vizuini nouă de vulpe, iar altele vechi, pe care le știam, erau părăsite. Deși știam că frunza aceasta de stejar, verde, pieloasă, e numai din primăvară, că aceea pe care o știam eu e de mult putredă, poate una cu pământul, îmi părea că revăd pădurea neschimbată, așa cum o știam. Și un simțământ trist mă copleși. Iată, îmi ziceam, din tot ce e în lume, omul e cel mai trecător. Pârâul acesta îl vor vedea și oamenii care vor trăi peste mii de ani; răcoarea pădurii îi va mângâia și pe cei ce or rătăci, după veacuri, pe aici. Noi trecem repede, pe când firea rămâne aceeași, vecinic tânără, nemuritoare.

Și seara, lângă vechea colibă de la poalele pădurii, același gând greu mă apăsa. Priveam luncile cunoscute, răzoarele pline de spini: Ah! și o tufă de spini trăiește mai mult decât omul. Aceiași lujeri tineri îi ronțâne mielușei în fiecare primăvară. Atunci, din sânul pădurii porniră adierile serii, pline de răcoare și parcă-mi șoptiră: Spre odihnă!

Altădată, așteptam cu nesaț adierile serii, respiram cu nesaț aroma înviorătoare a boarei de seară. Și atunci îmi spuneau de odihnă,

dar de odihna plăcută a unei nopți. Acum, înțelegeam altceva din adierile serii. Acest „spre odihnă” căpătase deodată o mulțime de înțelesuri. Cum clătina încet firele de iarbă și mângâia potirele florilor, șoptindu-le cu glas domol de mamă adormitoare „Spre odihnă!”, părea că le zice: „Spre odihnă dulce! Ați strălucit o zi întreagă în razele soarelui, ori ați fost adăpate de picurii călduți ai ploii. Spre odihnă! Ca să puteți străluci și mâine, să ademeniți fluturii și micile găze cu haine sclipicioase. Spre odihnă! Să doarmă sub voi, în liniște, pământul, să vă trimită Cerul picurii de rouă, lacrimile Sale de iubire.”

Și, trecând adierile prin frunzișul bogat al arborilor bătrâni, le clătina domol podoaba și părea că le zice, mângâindu-i: „Spre odihnă! O zi întreagă ați sorbit din argintul aerului de vară, v-ați scăldat în lumină ca într-o mare nemărginită, ați adăpostit de arșița soarelui paserile cântătoare. Acum, încet-încet, adormiți în pace, să poată visa paserile în cuiburile din ramurile voastre. Spre odihnă! Să vă înțepenii mai tare rădăcinile în pământ, să nu vă poată doborî vijelia, ce vine, poate, mâine.

Spre odihnă, toate gângăniile pământului, ca mâine să puteți iarăși alerga libere pe unde vreți voi, să vă bucurați de viață, să slăviți viața!”

Și, ciudat, mi se păru că aceste adieri ale serii mângâie cu deosebită durere pe om și viețuitoarele cărora omul le-a luat libertatea. Cum treceau prin ocolul unde se culcaseră boii, care rumegau acum, gemând în răstimpuri, părea că le zice: „Spre odihnă, nenorocite purtătoare de juguri! O zi întreagă ați tras brazda neagră și grea, ca să răniți, fără să știți pentru ce, pământul; în cuptorul aprins de căldură al zilei de vară, ați primit lovituri de bici de la cei mai biciuiți decât voi. Spre odihnă! Să adunați puteri noi în trupul vostru uriaș, pentru ca mâine, în schimbul muncii ce veți face-o, să mâncați aceeași ogrinji³ și să vă ardă pielea aceleași plesne. Spre odihnă, sărmani copii dezmoșteniți ai firii! Voi sunteți mai puțin fericiți ca o lăcustă! Când nu veți mai putea munci, vă vor lega la iesle, vă veți mira de nutrețul bun ce-l veți primi, așa, din bun senin, și veți înțelege abia când vă vor

³ Resturi de furaj vegetal.

arunca o funie între coarne și vă vor duce într-un loc dosit. Spre odihnă ! Bucurați-vă, căci pentru voi s-a sfârșit o zi de chin.

Vin adierile serii, vin blânde și răcoroase și mângâie fruntea plină de sudori a omului. Și-i spun: spre odihnă! Uitați de ziua de azi, căci ziua de azi, ca și când n-ar fi fost, e pierdută pentru totdeauna. Cu ziua de azi ești mai bătrân, te apropii mai mult de groapă.

Vezi și înțelegi că munca ta de azi, ca și cea de ieri, e zadarnică. Înțelegi că porți și tu un jug, dar nu te mai gândești la el. E zadarnic. Spre hodină! Să se odihnească membrele tale frânte de muncă. Nu te revolta, nu-ți face gânduri: totul e zadarnic. Vei lupta zi de zi, vei slăbi mereu din puteri și-n urmă vei muri, fără să fi știut pentru ce trăiești. Gândul e zadarnic. Mai bine adormi de cu bună vreme, ca mâine să poți purta iarăși sapa.

Spre odihnă! Și uită-ți durerile de azi. Asta e de lipsă⁴ ca să le poți purta pe cele de mâine. Voi, oamenii, ați fost despoiați de libertate și ați fost cinstiți⁵ cu uitarea. Voi priviți vecinic la ziua de mâine. Tot ce a fost până în clipa asta e pierdut. Și e bine așa. Uitați și dormiți, ca povara de mâine să nu vă apese prea tare.

Spre odihnă, biet suflet trudit, care ai stat ziua întregă gârbovit deasupra mesei unui birou. Spre odihnă, femeie săracă, pe care te-au amețit de cap munca unei zile și zbieretele unei puzderii de copii. Nu vezi tu că în odihna aceasta e singura tihnă din viața ta? Când, sătui, îți dorm copiii toți, când îți razimi toate oasele, nu simți dulceața liniștii, fericirea vieții?

Spre odihnă! Uită că azi ți-a murit un om la casă. Ori, mai bine, gândește-te la asta, ci nu te întrista. Nu înțelegi în clipa aceasta, mai mult ca oricând, deșertăciunea vieții?“

Și, acel „spre odihnă“, care părea purtat de adierile serii aceleia, mai avea încă o mulțime de înțelesuri. Îmi părea că adierea însăși e mai prietenă, mai aproape de lumea neînsuflețită și de viețuitoarele libere, decât de om și de împărăția lui de lanțuri. Și cuvintele acestea îmi păreau aievea și, pentru că erau prea dureroase, n-am voit să le mai aud.

⁴ Trebuie.

⁵ Dăruți.

M-am gândit atunci, într-un târziu, că oricât de încătușat e omul în viață, oricât și-a pierdut el libertatea, totuși, uneori, poate învinge. Iată, sunt mulți oameni, poate toți oamenii, care se gândesc așa de rar la acel „spre odihnă“. Aceeași adiere a boarei de seara îl îndeamnă pe om mai mult la viață, la trăirea vieții, la deliciul vieții, decât la odihnă. În adierile boarei de seară se înfiripă cântecile de dragoste, se pornesc plimbările, petrecerile, festivalurile. În loc să meargă omul spre odihna de noapte, degustarea vieții devine tot mai intensă și, în multe orașe mari, de pildă, nici nu se mai știe ce-i noaptea, cu odihna ei, care să ne amintească de soarta noastră așa de tristă.

Și, învingându-mi astfel impresia dureroasă de la început, sufletul mi se lumina, mi se încălzea. Un cântec dulce părea că-mi adie în apropiere și mă împresura din ce în ce mai mult. Și am simțit deodată că-s mai mult ca firele de iarbă, ca florile câmpului, ca întreaga pădure uriașă. Puterea sufletului omenesc mă făcuse să văd tot ce-i pe pământ ca un neînsemnat fir de nisip, față de mine, omul, care văd, care simt și judec, care înțeleg și fără de care lumea aceasta, adică pământul nostru, n-ar avea niciun înțeles.

Și cu cât mă simțeam mai elevat din gândurile negre, vedeam că este și în om ceva ce nu îmbătrânește, un izvor de viață veșnică.

Și nu mai invidiam nici spinul, nici râpa din pădure, ci mă gândeam, în înserarea aceea nespuse de ușoară, cât de nemărginită e lumea asta, pe care o poate cuprinde un suflet omenesc.

Lacrimile

Din creștetul pădurii de fag, luna își deschisese ochiul clar și totuși plin de melancolie. E ciudată lumina acestui astru, a cărui răceală și moarte o simți, deși plutește în depărtări atât de mari. Pădurea, luncile, întreg universul, toate par așa de neobicinuite, de necunoscute. Ceea ce se împrăștie din lună nu-i luminează parcă, ci un giulgiu ușor, nevăzut, un giulgiu de mort, aducător de pace și taină. De liniște.

Pentru acest aer nou, pe care luna îl împrumută tuturor lucrurilor, cred că-s așa de iubite serile cu lună de cei îndrăgostiți.

Pentru această pace și liniște care se lasă pretutindeni și prin care poți pătrunde cu gândul și simțirea departe, departe de lume. Sufletele celor ce se iubesc întâia oară sunt dornice de a pătrunde departe, în infinit, sunt dornice de vis. Gândul oricărui om, de altfel, pătrunde mai ușor și mai departe, în înaltele nopți cu lună.

Moș Ioniță ațipise în iarba răcoroasă. Respira adânc și rar. Din văzduhul răcoros, înalt, picurau nevăzuți și deși picuri de rouă, oprindu-se să strălucească din vârful firicelelor de iarbă, în lumina lunii, ca niște grăunțe de diamant. De unde vin acești stropi curați ai serilor senine? Care se agață, delicat, de firicelele plâpânde ale ierbiilor, care răsfrâng în culori și străluciri, ce nu se pot imita, raza lunii și, dimineața, raza soarelui?

Un punct de saturație a aerului, răspund învățații: cad picurii, fiindcă atmosfera încărcată și răcită nu-i mai poate susține.

Lacrimile nopții, lacrimile cerului, spun poezii și toți vizionarii cari simt adânc în viață.

Cred că acest nume e mai vechi, e mai original. Numai de câțiva ani, ori secole, ne spune știința acest adevăr, care ne lasă cu totul reci. Însă cerul a rourat totdeauna, pe când nu se născuse încă nicio știință și nicio teorie. De când e pământ și cer, acesta din urmă și-a vărsat lacrimile sale, așa de curate, peste pământ.

Și afară, în sânul naturii, în pacea unei seri pătrunsă de o liniște desăvârșită, acesta e cel dintâi gând, și cel mai puternic, pe care ți-l aduce închipuirea pornită în zbor, la fel ca oamenilor celor dintâi, ca poezilor și tuturor vizionarilor.

Mai întâi, e așa de mare, așa de nemărginit, așa de sfânt acest cer care străjuiește în înălțimi deasupra ochilor noștri mirați, încât, simțindu-ne neînsemnatul pământ sub picioare, e cu neputință să nu zicem: cerul e bun și mare și-n mila lui nemărginită varsă o lacrimă pentru sărmanul nostru pământ. E acolo, sus, o viață așa de senină, așa de intensivă, așa de înaltă, încât, privind neînsemnata viață a pământului și a locuitorilor lui, nu poate să nu verse o lacrimă pentru neputința noastră.

Într-adevăr, în astfel de seri, de nopți, ne simțim noi mai mult neputința omenească, traiul nostru mărginit și așa de neperfect. Totdeauna ne va întrista o sară splendidă, o noapte înaltă și plină de

pace. Vom avea porniri de gânduri nouă, crâmpie de simțăminte necunoscute până atunci, cari ne vor face să întrezărim măreția firii în care trăim zile întregi inconștienți, cari ne vor face să bănuim o viață infinit de complexă, de nemărginită, în sânul naturii.

Aceste gânduri și simțăminte ne vor face, totodată, să cunoaștem că viața noastră e așa de neînsemnată în comparație cu natura și că niciodată nu vom putea ști ce-i deasupra noastră, în jurul nostru, ce-i în noi înșine.

Și, în clipe ca acestea, ne simțim așa de înduioșați să credem că, pentru noi, pentru firea și soarta noastră, cerul de sus, varsă lacrimi de milă.

Și, oare, pentru ce să ne închipuim doar că sunt lacrimi? Acestea, știm că izvorăsc din ochii ființelor vii, mai cu seamă din ochi omenești. Dar, în serile frumoase de vară, nu simțim noi deasupra, în jurul nostru, o putere imensă, nemărginită, vie și nu moartă? Desăvârșita armonie a astrelor infinite, strălucirile lor, drumurile lor, viața lor ne-o putem oare închipui fără acel nemărginit Viu, fără acea nespusă Viață, pe care o simțim atotstăpânitoare? Căci, în zadar vei ști toate legile fizice din lume, toate gravitațiile și electricitățile, într-o frumoasă sară înstelată, vei simți totuși, acolo sus, înțelegere, voință, suflet, viață, și nicidecum legi și formule.

Și atunci, viața, care-i stăpânitoare în natură, nu poate ea să verse adevărate lacrimi de milă pentru noi?

Lacrimi de milă? Pentru că suntem așa de nedesăvârșiți, pentru că viața noastră e așa de greoaie și întunecată?

Pământul acesta al nostru, noi înșine, nu suntem de vină pentru că lumea asta e așa cum o vedem. Nu noi suntem urzitorii ei și ai noștri. Și poate chiar de aceea o vedem atât de rea, pentru că n-am făcut-o noi. Cel ce, nesmintit⁶, a trebuit s-o zidească, din voința Lui, a tuturor legilor naturale din care s-a dezvoltat lumea, de bună seamă nu va fi făcut-o rea. Nimic, nici chiar un om nu poate face un lucru mare, care să fie rău și să dureze totuși veacuri. Și, chiar și în cazul acesta, s-ar putea ca lacrimile cerului să fie lacrimi de milă. De milă pentru rătăcirile noastre, în cari cădem de veacuri, de milă pentru firea

⁶ Obligatoriu, neapărat.

noastră, ce nu se mai împlânzește, de milă pentru micimea noastră de suflet, pentru patimile noastre, care ne fac detestabili.

Ci, iar mă gândesc, în sara aceasta albă, dulce, cum îl privesc pe moș Ioniță cufundat în hodină, poate să nu fie picurii cerului lacrimi de milă, ar putea să fie lacrimi de dragoste. *Nimeni nu-și urăște trupul său, ci-l îngrijește și-l hrănește.* Nouă ni-e drag de noi, de gândurile, de faptele noastre, de fapte, cel puțin în clipa în care le facem, căci altfel nu le-am face.

Acum, de lumea aceasta a noastră, încă trebuie să-i fie drag cuiva, Celui care a zidit-o, a cărui faptă este. Da, acești stropi delicați și scumpi sunt lacrimile de dragoste ale ceriului.

Înflorează cu răcoarea lor firele de iarbă arsă de soarele zilei; împrăștează aerul uscat și-l face rodnic și plin de sănătate; trimite ceriului acești stropi să rodească peste noapte pășunile, să se scalde în ei micile gănganii colorate, să parfumeze pielea pământului cu acel minunat parfum de viață, pe care-l împrăștie diminețile de vară.

Lacrimi de iubire adevărată pentru toate zidirile de pe pământ, lacrimi pogorâte odată cu taina înserării din înălțimile cele pline de mister.

Lacrimi de dragoste pentru oameni, cari, deși își trăiesc aproape viața întreagă ca să-și facă rău unii altora, au totuși clipe în cari mintea lor pătrunde departe, întrezăresc, dacă nu recunosc, cei mai mulți intelectul nemărginit și voința vecinică, adică viața tuturor lucrurilor lumești.

Poate acești stropi de rouă să fie un simbol al curăției care stăpânește într-alte lumi decât a noastră.

Poate să fie și pentru noi un îndemn spre castitatea razelor de lună, a fășnirii de smarald a luceafărului, a văzduhului, a tuturor stelelor și a aerului care ne învăluie în serile tăcute de vară.

Sunt lacrimi reci. N-au izvorât din nicio patimă, din nicio dorință, ci din cea mai mare pace și liniște. Atunci, tot mai aproape de adevăr, poate că au izvorât din dragoste, căci iubirea, numai pentru oameni e un sentiment care tulbură și bate valuri grele în viață. Iubire nedesăvârșită.

Dragostea adevărată e liniștită, plină de pace, pentru că e vecinică.